

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH**
45-03 48 Av. Woodside NY, 11377; www.stnicholaschurch.net

**MEMBRII PAROHIEI "SFÂNTUL NICOLAE" SUNT INVITAȚI
SĂ PARTICIPE LA ADUNAREA GENERALĂ DUMINICĂ,
20 IANUARIE 2019, DUPA SFÂNTA LITURGHIE**

- Mulțumiri tuturor enoriașilor parohiei „Sfântul Nicolae” care și-au achitat cu regularitate datoriile către biserică în anul 2018.
- Totodată adresă rugămintea de a-și reînnoi membrua acelor care au întârziat s-o facă. Încasarea contribuției dvs. aferente anului în curs este extrem de importantă: biserica își poate astfel achita la timp impozitele, taxele și cheltuielile care îi revin. Fiecare parohian care participă la viața liturgică și socială a bisericii trebuie să fie un membru în good standing. Deasemenea, dorim să-i încurajăm din toată inima pe toți cei care doresc să devină membri ai bisericii noastre dar, din diferite motive, nu s-au înscris încă, asigurându-i că sprijinul lor este foarte apreciat. Ne bucurăm să-i primim în marea familie a Bisericii Sfântul Nicolae cât mai mulți enoriași cărora le spunem: "BUN VENIT!"

PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA 14 - 20 IANUARIE

Vineri 18 Ianuarie:

Acatistul Maicii Domnului 6.00 PM

Sâmbătă 19 Ianuarie:

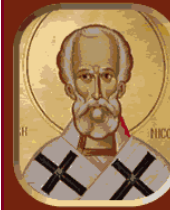
Utrenie, Sfânta Liturghie și Parastas 8.30 AM

Duminică 20 Ianuarie:

Utrenie și Sfânta Liturghie 8.30 AM

Sedința Adunării Generale Parohiale 12.30 PM

Preot Paroh: Marius Daniel Dumitrescu
917 592 2571 – mobil

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

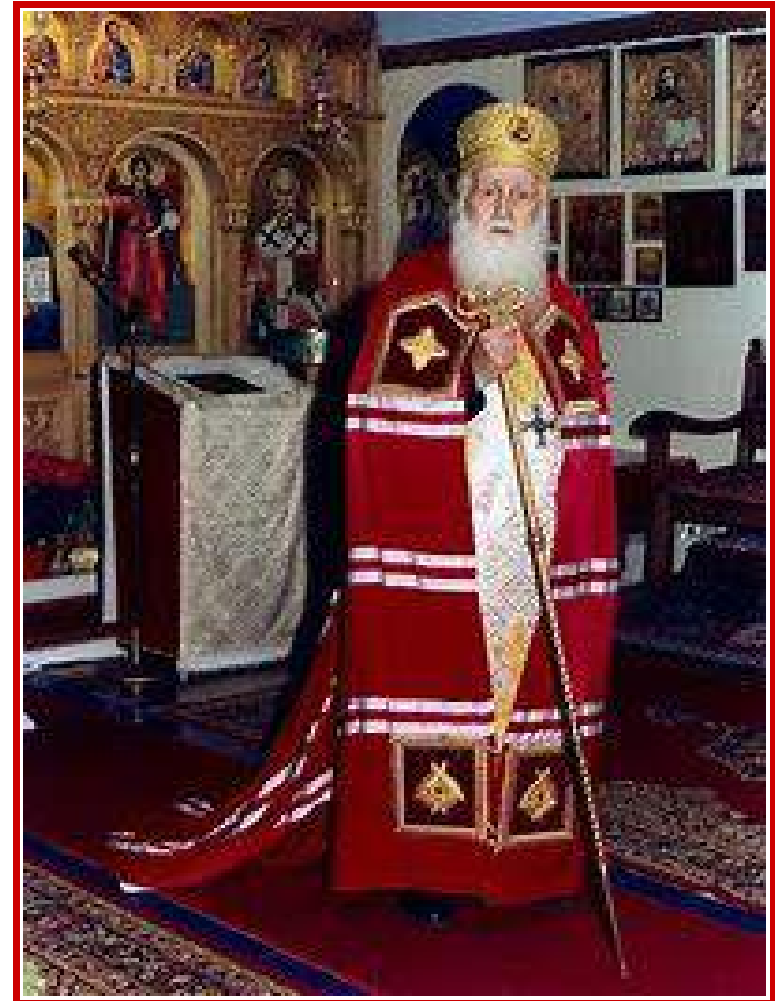
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

PARINTELE VASILE VASILACHE 1909 - 2003

La închisoarea Jilava

În luna Mai 1960, când ultimele pregătiri au fost gata pentru transferul condamnaților la închisoarea din Jilava, când cei cu condamnări de peste 20 de ani au fost puși în lanțuri la mâini și la picioare, auzind cu câteva zile mai înainte bătăile de ciocan la niturile de la cătușe, am fost scoși din celule, și după o așteptare de două sau trei ore, într-o curte mare ni s-a dat hrana rece pentru câteva zile: o pâine veche și uscată, o bucăciță de slănină râncedă, o felie de brânză sărată. Abia atunci am putut vedea mulțimea cea mare a celor condamnați la Bacău.

În grabă, sub escorta ostașilor, am primit ordin să urcăm în camioane, și după ce ne-au aruncat peste capetele noastre o foaie de cort, camionul s-a pus în mișcare, în noaptea târzie, către gara Bacău. Îndată ce am ajuns, pe linia întâi, am fost încolonați în fața vagoanelor destinate nouă și cu aceeași iuțeală împărțindu-ne pe echipe am urcat în ele, fiind înghesuți ca sardelele. Erau vagoane de marfă, altele aduse special pentru transportul oamenilor din închisori. [...]

După două zile și nopți ajungem la București de unde suntem dirijați spre gara Jilava. A fost singura dată când intram ca robi în Capitala Țării noastre. Pentru noi nu mai era orașul culturii și civilizației poporului în care ne-am născut! Tezaururile cele sfinte ale credinței, ale științei, ale tehnicii nu mai sclipeau de bucurie când vedeau fiii unui popor alergând către ele! Cei ce conduseseră destinele de glorie ale Neamului erau acum în lanțuri, erau pe podeaua vagonului fără ferestre și cu ușile bine încuiate! Prin întuneric ajungem la Jilava, unde la peron ne așteptau o armată de caralii. Tot în camioane ne-au dus la închisoarea Jilavei la ale căror porți, precum spunea Dante: „în infernul său lași orice speranțe”. Asta am simțit și eu la intrare.

După o noapte de îngrămădeală a multe sute și mii de deținuți, a doua zi, în încăperile de la Jilava ni s-a pregătit găzduirea. Singura mângâiere era cea a unei întâlniri cu părinți, frați, rude și cumnați, care te mișcau sufletește. Să vezi pe cei despre care ai auzit că au murit, pe cei cu care ani de zile nu te-ai mai văzut, să întâlnești bătrâni și tineri care fuseseră ori se pregătiseră să fie fruntea Neamului... iar acum se aflau puși în lanțuri și aruncați în temniță pe viață!... A doua zi apar caralii cu băte în mână ca să ne ia în primire. Ne strigă pe nume, privesc pe fiecare cu ochi de pasăre răpitoare, ne întrebă ce condamnare avem, controlează dacă datele corespund cu cele ce le aveau pe listă. Cum te cheamă mă?, ce condamnare ai? 5-6-8-9-10-12-14-15 ani, iar unul îi spunea 18 ani, și mai adaugă: „n-am făcut nimic”. „Taci mă”, îi spune caraliul, „dacă nu făceai nimic îți dădea și ție până la zece ani, dar dacă ți-a dat 18, ai făcut tu ceva”...

Și așa în grupuri mai mici și mai mari am fost duși în celule diferite. Eu și fratele Haralambie am fost duși cu mulți alții în faimoasa celulă 14 a fortului Jilava, pe al cărui coridor mergând înainte, ajungeai la celula „zero” a celor condamnați la moarte. [...]

Câteva zile am fost 80 de deținuți, câte doi și trei într-un pat, mulți dormind și pe podeaua de ciment, sau pe bănci lungi de scândură. După câteva zile s-a făcut trierea, pe cei bătrâni și bolnavi îi trimeteau la alte închisori, iar pe cei mai tineri și în putere îi duceau în coloniile de muncă forțată.

Acestea au fost ultimele zile când am mai fost cu fratele Haralambie. El fiind bolnav și foarte slăbit l-au trimis la închisoarea din Gherla, iar pe mine la munca din colonii. Despărțirea a fost pentru noi foarte tragică, fiind ultima dată când ne-am mai văzut în viața aceasta pământească. Ultimele momente ale despărțirii le-am avut în celula morții, în această hrubă subterană de la Jilava, sub strigătele și amenințările caraliilor care sfâșiau sufletele ce erau separate unele față de altele! [...]

Nu știu din ce cauză, noi cei rămași în celula 14 cu destinația pentru colonia de muncă, am fost ținuți aici primăvara și vara anului 1960, până către sfârșitul lui August. Atmosfera era destul de grea, ne aflam în fortul subteran, fără lumina soarelui și într-o umiditate insuportabilă. Să nu mai spunem că țineta din cameră mirosea groaznic. Umbrele celor uciși în această cameră ne obsedau. [...]

Din când în când eram scoși și noi în țarcul Jilava, pentru 5 minute, să respirăm aer din văzduhul cerului. Atunci vedeam și noi lumina soarelui care ne scălda cu căldura sa și ne binecuvânta cu darurile sale de viață! Erau clipe de mângâiere că ne aflam sub milostivirea lui Dumnezeu, și nu a oamenilor care ne aruncaseră la întuneric cu uși zăvorâte, păzite de caralii, care te țineau la marginea patului șaptesprezece ore din 24, zi de zi și lună de lună.

Când a venit și pentru noi ziua plecării la colonia de muncă, o altă amintire tristă se adăugă. Cu două zile mai înainte, toți deținuții din camere au fost scoși și adunați într-o hrubă mare subterană a Jilavei, din a cărui plafon picura apă ca o ploaie mărunță și pe pereți curgeau șiroaie, iar pe podea era o pânză de apă. Pe timpul nopții ni se introduceau paturi de fier care ne fereau de apa dușumelei din ciment. De altfel acolo nu știai când este ziua sau noaptea, tot timpul ne aflam în întuneric. Din pricina umezelii plafonului se stinseseră și cele două becuri ce luminau iadul în care se aflau în frământare și neliniște cei 200 de oameni strânși la un loc în una și aceeași încăpăre a iadului! Rămăsesem în întuneric total! Caralii vin, se agită la uși, vor să facă cercetări, cine a stins lumina becurilor? Întrebă, cine se pricepe să repare lumina electrică, căci între noi se aflau și mulți tehnicieni și ingineri. Trebuia o scară și o lumina, ca să poată să se facă repararea necesară. Se aduc și unele și altele, dar lumina din felinarul adus, când era introdus în hruba noastră se stinge. Caralii cu strigăte de fiară întrebă: „cine stinge lumina”? A fost greu să li se explice că nimeni nu sufla în lampa cu petrol, că nu e aer, că nu e oxigen, și că de aceea se stinge lumina. Vin și alți paznici și se îndură să ne deschidă ușa ca să intre aer în acest celular blestemat, după care lampa nu se mai stinge și instalația a putut să fie reparată. Bucuroși și caralii, că s-a reușit să se repare lumina electrică, se îndură și ne mai țin ușile deschise ceva timp, ca să intre aer oxigenat și pentru noi, după care iarăși s-a auzit zăngănitul ușii trântite și încuierea!...

Eram sub stăpânirea completă a oamenilor care au trăit în chefuri fără de Dumnezeu! Încredințarea pe care o aveam era că Domnul Iisus Hristos care a fost trei zile și în mormânt, era cu noi în pregătirea sfințelor nădejdi a unei biruințe, scoțându-ne și pe noi, precum pe Adam și Eva și pe toți cei morți, din adâncurile iadurilor în care zăceam. După trei zile suntem și noi scoși pentru a fi duși la lumina soarelui și la adierea aerului, din lagărele de muncă forțată...

Arhim Dr. Vasile Vasilache - O altă lume. Amintiri din închisorile comuniste